

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 211.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939045040/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

saa hurtig at Frøken Feilberg ikke blev den vaer. Men Johannes var adspredt og aandsfraværende paa Hjemveien, og den næste Dag underrettede han sig om alt hvad der angik Frøken Falks Omstændigheder og Levemaade – men inden Sol gik ned, traf den skrækkelige Efterretning om hendes Selvmord ham. Da følte han Samvittighedsnag og Skræk, og overalt hvor han gik og stod forfulgtes han af sin pinlige Selvbebreidelse.

En Aften var han gaaet alene ud for i Ro at kunne overlade sig til de ubehagelige Betragtninger, som han ikke var istand til at banlyse fra sit Sind. »Jeg har været en Drømmer og Sværmer alle mine Dage!« tænkte han. »Og Ulykken var at jeg fandt En, der var endnu mere sværmerisk end jeg. Fik hun mig ikke til at vende op og ned paa Tilværelsen, saa jeg tog Drømmen for Virkelighed, og Virkeligheden – for Løgn og Tant, som det ikke er værd at tage op paa Gaden! – Meget er den rigtignok ikke værd!« vedblev han med et Suk – »men havde vi holdt os til den, havde Tyra aldrig begaaet en saa skrækkelig Handling, og jeg maatte ikke i dette Øieblik anklage mig selv som – en Forfører! – Hvorledes vilde en Anden have handlet i mit Sted? – Hun var saa ung, saa rigt begavet med alt hvad der i Sandhed gjør Kvinden uimodstaaelig – hvor vidt forskjellig fra vore Toiletheltinder, der aagre med deres Yndigheder for at vinde Herredømme over Hjerterne, mens man kan træde deres Rettigheder og Menneskeværd i Støvet, uden at de knye – før Emancipationen kommer i Mode! Hun manglede rigtignok deres tårne Elskværdighed og forstod sig kun lidt paa deres forlorne Kunster – hun var en af de sjeldne Naturen, der forstaae at elske og formaa at hade! Da jeg saae hende, bildte jeg mig ind at møde en af Oldtidens Sagnheltinder – alle mine Drengphantasier levede op igjen! Og hun – istedetfor at lee mig ud! – manede dem frem og levedgjorde dem ved den forunderlige Sympathie, der altid iader den ene Phantast finde den anden – og viste mig denne Drømmeverden som det forjættede Land, Menneskeheden gjennem al sin Splid og Forvirring, valfarter til Herregud – Tanken derom forvirrer mig endnu – det Hjernesvind formaaer dog, hvad intet i Verden senere er istand til: at gjøre lykkelig! Der som hun levede kunde hun maa-skee endnu faae mig forvandlet til en ny Don Quixote, der jager Verden rundt paa sin Kjøphest, for at realisere Idealet. Stakkels Ty-

ra!! – De Idealer har ogsaa Fanden skabt, for at bilde Skillingen ind at den er slaaet til en Daler!»

I disse og lignende Tanker havde Johannes længe gaaet omkring uden at lægge Mærke til at Mørket faldt paa. Nu saae han sig om for at udfinde den korteste Hjemvei, men standsede uvilkaarligt, greben af en rædsom Anelse ved det Syn, han havde for Øie. Paa den af det klare Maanskin oplyste Eng, saae han to Mænd ifærd med at grave – et kort Stykke Vei derfra holdt en Vogn; en kvindelig Skikkelse nærmede sig sagte, og stillede sig, ubemærket af Mændene tæt ved den. Med Gysen syntes han at skjelne en sort Kiste, der stod paa Jorden ved den unge Piges Fødder; og saaledes var det! – Da de var færdige med Graven og nærmede sig for at hente Liget, rakte hun dem begge Haanden, og traadte tilside; imens de bar Kisten bort kastede hun sig paa Knæ, og løfiede bedende sit blege Ansigt op mod den stjerneklare Himmel. Kisten var sænket i Jorden, og Stedet hvorunder den stod, bedækket med Grønsvær – de tre Personer var kjørt bort – ingen skulde ane at *her* havde fundet en Begravelse Sted – men Johannes Verner vidste det, han vidste *hvem* det var, de havde bragt til Hvile paa dette ensomme Sted! Han nærmede sig sagte, som en uimodstaaelig Magt drog ham derhen, skjøndt Frygten for at træde paa Tyras Grav bragte ham til at gysse ved hvert Skridt – og ude af Stand til at holde sig opreist, sank han ned paa en lille Bænk, der stod i Skyggen af det Træ hvis Grene hvælvede sig over Graven. Et tungt og dybt Suk trængte sig langsomt frem af hans Bryst, men det gjaldt ikke den »stakkels Tyra!« nei, Gud være lovet saa steendød bliver aldrig en Menneskesjæl, der *har* elsket, at den finder Livets Forliis ynkeligere end Kjærlighedens. Johannes følte at Tyra stod høit over hans Medlidenhed, hun, der havde været sin Kjærlighed tro til Døden! Han sukkede over sit spildte Liv – han ynkede sig som sin Lykkes Selvmorder.

For at fatte denne Overgang i Johannes Følelser, maa man kjende ham bedre end det er muligt ved at dømme efter hans egne Tanker. – Der ligger en dyb Sandhed i Schillers Ord: »at den, der vil blive *Mand*, maa have Agtelse for sin Ungdoms Drømme!« thi hvad der i Barndommen og Ungdommen endnu er Drøm, skal i Manddommen modnes til Virkelighed i Daad og Tale. Men naar Sværmeren mangler Mod til at gjøre Drømmen virkelig, saa fordømmer